

Arrest

nr. 266 538 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X
beiden handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X op 9 juni 2021 hebben ingediend in naam van hun minderjarige zoon X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. DE BUISSERET en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 september 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 18 augustus 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 april 2021, bijgestaan door zijn advocaat en zijn vader.

1.3. Op 25 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Deze beslissing werd op 26 mei 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bezit de Syrische nationaliteit en werd geboren op (...) 2007 te Aleppo. Je officiële geboortedatum is (...) 2007. Wegens het oorlogsgeweld in 2012 verliet je samen met je ouders, vader H.(...) H.(...) (CG xx; O.V. xxx) en moeder S.(...) K.(...) (CG xx/B; O.V. xxx), je meerderjarige zus H.(...) A.(...) (CG xx; O.V. xxx) en je (nog net) minderjarige broer H.(...) A.(...) (CG xx; O.V. xxx) Aleppo. Jullie reisden via Afrin naar Turkije om vervolgens in 2015 illegaal door te reizen naar Bulgarije. Bij aankomst werden jullie tien dagen in een gevangenis opgesloten terwijl Duitsland jullie eindbestemming was. Jullie ontvingen in 2015 in Bulgarije een status. Daarna zijn jullie naar Duitsland gereisd om bij jullie familie te zijn. Op 12 januari 2016 dienden je ouders in Duitsland opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Jullie werden echter naar Bulgarije gerepatrieerd. Jullie verbleven eerst in een goedkoop hotel. Uiteindelijk verbleven jullie op een kamertje dat behoort tot een gebouw waarin een naaiatelier is gevestigd. Kort daarna keerden jullie terug naar Duitsland. Je ouders dienden in Duitsland een tweede verzoek in waarna jullie opnieuw van Duitsland naar Bulgarije gerepatrieerd werden. Jullie zijn vervolgens van Bulgarije doorgereisd naar België. Op 18 september 2019 hebben je ouders hier een verzoek om internationale bescherming ingediend omwille van gebrek aan ondersteuning op verschillende vlakken in Bulgarije. Op 12 december 2019 werd het verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet-ontvankelijk verklaard. Op 30 december 2019 dienden je ouders bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) het verzoekschrift in tegen deze beslissing. Op 2 juni 2020 werd het beroep door de RVV verworpen (zie arrest nr. 236 275 van 2 juni 2020).

Op 18 augustus 2020 dienden jouw ouders in naam van je broer A.(...) en in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Jouw zus A.(...), die op 18 mei 2020 meerderjarig is geworden, diende ook op 18 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Je ouders zelf dienden geen nieuw verzoek in. Je baseert je verzoek op de elementen die je ouders reeds hebben aangekaart tijdens hun verzoek namelijk de oorlogssituatie in Syrië en in Bulgarije de slechte huisvesting, het feit dat er geen werk is en jullie niet naar school konden. Je verklaart dat je familie in Bulgarije te maken had met racisme, vooral je broer en je zus. Jijzelf werd eens in het Engels aangesproken. Hier in België ga je bij de psycholoog om je te helpen met je woedeaanvallen ten gevolge van de onzekere situatie waarin je je bevindt.

Ter staving van je verzoek leg je je origineel Syrisch paspoort neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk kan verklaren wanneer "de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen."

In dit geval blijkt dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die je ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek. Er wordt immers wederom verwezen naar het feit dat er oorlog heerst in Syrië (CGVS p. 4). Dit werd evenwel reeds irrelevant geacht daar jullie situatie niet langer ten overstaan van Syrië doch wel ten overstaan van Bulgarije, i.e. de EU-lidstaat die jouw ouders reeds internationale bescherming verleende, dient te worden beoordeeld.

Wat Bulgarije betreft wordt wederom verwezen naar de slechte levensomstandigheden aldaar. Je ouders hadden er geen werk, konden daardoor geen goede huisvesting vinden en geen school (CGVS p. 4). Doch jouw ouders konden niet aantonen dat zij (of wat dat betreft, hun gezin) er niet langer over actuele en toereikende bescherming zouden beschikken. De exacte motieven dienaangaande staan duidelijk weergegeven in de beslissingen genomen in hun hoofde in het kader van hun verzoek (zie arrest nr. 236 275 van 2 juni 2020).

Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat deze zelfde motieven in jouw hoofde wel een apart verzoek rechtvaardigen.

Wat betreft het feit dat jullie, en dat vooral je broer en zus, het slachtoffer waren van racisme (CGVS, pp. 4-5), dient te worden vastgesteld dat dit tevens niet volstaat om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Je ouders hadden dit element, namelijk dat er in Bulgarije sprake is van racistische handelingen, reeds in hun verzoekschrift aangevoerd (zie arrest nr. 236 275 van 2 juni 2020). Het is voorts opmerkelijk dat enkel in naam van je broer en in jouw naam een verzoek ingediend werd, zonder dat je ouders in eigen naam een nieuw verzoek indienden. De vaststelling dat je ouders er tot op heden niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden problemen en doet ook het vermoeden rijzen dat je ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen gebruiken ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Aangezien de geldigheid van hun status van personen die internationale bescherming genieten, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat ze niet zouden kunnen terugkeren naar Bulgarije, of dat, mocht dit het geval zijn, hun verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Het in het kader van je verzoek neergelegde document, meer bepaald je Syrisch paspoort kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Dit ondersteunt enkel je land van herkomst, Syrië, hetwelk hier niet ter discussie staat.

Wat betreft je boosheid waarvoor je hier in België in behandeling bent bij de psycholoog dient te worden opgemerkt dat deze te wijten is aan het feit dat je je tot op heden in een onzekere situatie bevindt (CGVS, p. 5). Dit houdt echter geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het verzoek om internationale bescherming in hoofde van jouw meerderjarige zus A.(...) en jouw minderjarige broer A.(...) tevens niet-ontvankelijk wordt verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 57/6, § 3 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat hij in Bulgarije als erkende vluchteling geen toegang had tot effectieve opvang of tot huisvesting, dat hij er geen financiële steun kreeg, geen toegang had tot school,

tot taallessen, en dat hij in Bulgarije ook het slachtoffer was van slechte behandeling. Verzoeker raakte naar eigen zeggen in Bulgarije in een vicieuze cirkel terecht die het resultaat is van het regelgevend kader enerzijds (vb. gebrek aan toegang tot huisvesting maar domicilie als noodzakelijke voorwaarde voor het uitoefenen van basisrechten) en van het gegeven dat het opvangnetwerk volledig verzadigd is door het disproportioneel groot aantal migranten, asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming anderzijds. Bovendien doen de Bulgaarse autoriteiten volgens verzoeker geen inspanning om de personen die internationale bescherming genieten te laten integreren en wordt de aanwezigheid van buitenlanders door de Bulgaren als slecht ervaren. Deze situatie houdt al jaren aan en er is tot op heden geen vooruitgang geboekt. Veel internationale rapporten tonen aan dat de situatie van de begunstigden van internationale bescherming problematisch is en strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit rapporten van Osar, AIDA, Special Representative of the Secretary General on migration and refugees en Asylus. Verzoeker meent dat de door hem aangehaalde informatie voldoende aantoont dat de levensomstandigheden van vluchtelingen en personen met een subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije in strijd zijn met de menselijke waardigheid en stelt dat de situatie die hij beschrijft toelaat vast te stellen dat het voor hem onmogelijk was om te leven in Bulgarije. Verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing naar geen enkel rapport over de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije verwijst en betoogt dat dit erop wijst dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een zeer onzorgvuldig onderzoek heeft uitgevoerd, zeker gelet op het feit dat het onontvankelijk verklaren van zijn verzoek geen gebonden bevoegdheid is en verwerende partij kennis had van de zeer problematische situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de bestreden beslissing steunt op veronderstellingen die tegengesproken worden door de rapporten over de situatie van vluchtelingen in Bulgarije, dat de situatie waarin hij leefde in Bulgarije onmenselijk en vernederend was, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat de schending van zijn grondrechten het gevolg is van een systematisch tekortschieten van de Bulgaarse autoriteiten om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker het motief van de bestreden beslissing waar het volgende wordt gesteld: *“Aangezien de geldigheid van hun status van personen die internationale bescherming genieten niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat ze niet zouden kunnen terugkeren naar Bulgarije, of dat, mocht dit het geval zijn, hun verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen”*. Hij formuleert zijn verweer als volgt: *“Er werd niet betwist door de verzoekende partij dat de vluchtelingenstatus hem werd toegekend in 2015. Ze hebben hun paspoort neergelegd. Hun paspoort is geldig tot augustus 2020 (stuk 3).*

Er moet er nog steeds voor worden gezorgd dat de Bulgarije autoriteiten ermee instemmen hem "terug te nemen" en hem een dergelijke status "terug te geven". In het onderhavige geval is het des te belangrijker deze garantie te verkrijgen omdat de verblijfsvergunning van verzoeker is verlopen en een recente wetswijziging van de Bulgaarse autoriteiten het mogelijk maakt de vluchtelingenstatus in te trekken indien verzoekers er niet in slagen hun verblijfsvergunning binnen dertig dagen te verlengen (...) Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt duidelijk dat verwerende partij een grondige analyse moet uitvoeren om te bewijzen dat elke verzoeker die in een andere lidstaat de status van vluchteling heeft er momenteel en daadwerkelijk van een internationale bescherming geniet.

In dit verband bewijst verwerende partij nergens in de beslissing dat verzoeker actueel over een internationale bescherming geniet in Bulgarije, noch dat deze bescherming actueel is, en noch dat hij effectief over een verblijfsvergunning kan beschikken.

In een soortgelijke zaak betreffende een persoon die om internationale bescherming verzocht en in Spanje subsidiaire bescherming genoot, heeft uw Raad in een arrest nr. 207.875 van 20 augustus 2018 benadrukt dat het belangrijk is na te gaan of het voor de betrokkene mogelijk is de verblijfsvergunning in de betrokken lidstaat praktisch en doeltreffend te verlengen (...)

In een arrest nr. 207.327 van 30.7.2018 herinnerde uw Raad er ook aan dat de asielinstanties moeten nagaan of de verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet in de EU-lidstaat (...)

Uit de informatie over de Bulgarije wetgeving, blijkt er dat er geen waarborg is dat een verlenging van de identiteitskaart van de verzoekende partij mogelijk is gezien de wetswijziging. De wet maakt mogelijk de beëindiging of intrekking van internationale bescherming ingeval van laattijdige verlenging van de verblijfstitel. In 2018, werden de internationaal bescherming van 770 personen beëindigd. In 2019, 2608 personen en in 2020, 886 personen.

Uit deze verschillende informatie blijkt niet dat de verzoeker over een effectieve bescherming beschikt in Bulgarije.

De genomen beslissing moet derhalve ten minste nietig worden verklaard om verwerende partij te veroordelen tot het nemen van aanvullende onderzoeksmaatregelen op dit punt daar het administratief

dossier van verzoekende partij in dit verband leeg is. Er zijn geen zekerheid dat de verzoekers internationale bescherming in Bulgarije genieten en dat zij niet opnieuw een verblijf in dat land zouden worden toegelaten."

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij geen effectieve bescherming geniet in Bulgarije en dat hij daarom in België als vluchteling dient erkend te worden.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *"Bulgaria: Conditions of Refugees"* van Asyls van mei 2019, een kopie van de Bulgaarse paspoorten en vluchtelingenkaarten van verzoeker en zijn gezinsleden en het verslag *"Overview of the of the main changes since the previous report update"* van Aida en Ecre van 21 april 2021.

2.3. Op 6 december 2021 ontvangt de Raad overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van verzoekende partij. Daarin verwijst zij naar de veroordeling op 27 september 2021 van Zwitserland door het VN-Comité inzake de rechten van het kind, omdat Zwitserland het asielverzoek van een moeder en haar zoon uit Syrië niet-ontvankelijk had verklaard op grond van het feit dat zij subsidiaire bescherming in Bulgarije genoten (stuk 3). Zij heeft ook contact opgenomen met de Bulgaarse autoriteiten inzake hun administratieve situatie. Het antwoord van deze autoriteiten vormt stuk 1 bij de aanvullende nota. De mogelijkheid van intrekking van de status wordt ook bevestigd door een Bulgaarse NGO (stuk 2).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Verzoekende partij dient op 18 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

In de bestreden beslissing, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat de ouders van verzoeker op 18 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend omwille van gebrek aan ondersteuning op verschillende vlakken in Bulgarije. Dit verzoek werd op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeker als vergezellende minderjarige ingediend. Op 12 december 2019 werd het verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard omdat zij reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Bulgarije, de vluchtelingenstatus hadden verkregen. Op 30 december 2019 dienden de ouders van verzoeker bij deze Raad beroep in tegen deze beslissingen, dat bij arrest nr. 236 275 van 2 juni 2020 werd verworpen.

Verzoeker baseert zijn verzoek op de elementen die zijn ouders reeds hebben aangekaart tijdens hun verzoek, namelijk de oorlogssituatie in Syrië en de slechte huisvesting in Bulgarije, het feit dat er daar

geen werk is en hij, zijn broer en zus er niet naar school konden gaan. Verzoeker verklaart dat zijn familie in Bulgarije te maken had met racisme, vooral zijn broer en zijn zus. Hijzelf werd eens in het Engels aangesproken. In België gaat verzoeker bij een psycholoog om hem te helpen met zijn woedeaanvallen ten gevolge van de onzekere situatie waarin hij zich bevindt. Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker zijn origineel Syrisch paspoort neer.

2.7. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat het verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die de ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek. De commissaris-generaal verduidelijkt dat er immers wederom wordt verwezen naar het feit dat er oorlog heerst in Syrië en dit evenwel reeds irrelevant geacht werd daar hun situatie niet langer ten overstaan van Syrië doch wel ten overstaan van Bulgarije, i.e. de EU-lidstaat die de ouders, en aldus verzoeker, reeds internationale bescherming verleende, dient te worden beoordeeld.

De commissaris-generaal stelt verder vast dat wat Bulgarije betreft, wederom wordt verwezen naar de slechte levensomstandigheden aldaar, meer bepaald het gebrek aan werk, goede huisvesting en scholing voor de kinderen, maar dat de ouders niet konden aantonen dat zij (of hun gezin) er niet langer over actuele en toereikende bescherming zouden beschikken. Hij verwijst voor de exacte motieven dienaangaande naar de beslissingen genomen in hun hoofde in het kader van hun verzoek die aan het administratief dossier werden toegevoegd en waarin deze duidelijk worden weergegeven. De commissaris-generaal besluit op goede gronden dat bijgevolg evenmin kan aangenomen worden dat deze zelfde motieven in hoofde van verzoeker een apart verzoek rechtvaardigen.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog het volgende wordt overwogen: *“Wat betreft het feit dat jullie, en dat vooral je broer en zus, het slachtoffer waren van racisme (CGVS, pp. 4-5), dient te worden vastgesteld dat dit tevens niet volstaat om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Je ouders hadden dit element, namelijk dat er in Bulgarije sprake is van racistische handelingen, reeds in hun verzoekschrift aangevoerd (zie arrest nr. 236 275 van 2 juni 2020). Het is voorts opmerkelijk dat enkel in naam van je broer en in jouw naam een verzoek ingediend werd, zonder dat je ouders in eigen naam een nieuw verzoek indienden. De vaststelling dat je ouders er tot op heden niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden problemen en doet ook het vermoeden rijzen dat je ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen gebruiken ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.*

Aangezien de geldigheid van hun status van personen die internationale bescherming genieten, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat ze niet zouden kunnen terugkeren naar Bulgarije, of dat, mocht dit het geval zijn, hun verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Het in het kader van je verzoek neergelegde document, meer bepaald je Syrisch paspoort kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Dit ondersteunt enkel je land van herkomst, Syrië, hetwelk hier niet ter discussie staat.

Wat betreft je boosheid waarvoor je hier in België in behandeling bent bij de psycholoog dient te worden opgemerkt dat deze te wijten is aan het feit dat je je tot op heden in een onzekere situatie bevindt (CGVS, p. 5). Dit houdt echter geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek in zijn hoofde rechtvaardigen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

Zo kan verzoeker in voorliggend verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat er geen zekerheid bestaat dat hij en zijn gezin in Bulgarije internationale bescherming genieten en dat zij opnieuw tot verblijf in dat land zouden worden toegelaten. De Raad verwijst naar hetgeen hieromtrent werd gesteld in arrest nr. 236 275 van 2 juni 2020 inzake het verzoek om internationale bescherming van zijn ouders: *“(…) Uit de bestreden beslissingen en het neergelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoekers een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije. Zij bevestigen dit trouwens in hun verzoekschrift, zodat dit gegeven niet ter discussie staat.*

Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoekers actueel geen internationale bescherming in Bulgarije meer zouden genieten of dat zij, net zoals voorheen, niet opnieuw tot een verblijf in dat land zouden worden toegelaten. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat een bijkomende uitwisseling van informatie met de Bulgaarse autoriteiten hieromtrent nodig was.” In zoverre verzoeker er in dit verband op wijst dat zijn verblijfsvergunning in Bulgarije is verlopen en dat zijn paspoort slechts geldig was tot augustus 2020, benadrukt de Raad dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker haalt weliswaar aan dat een recente wetswijziging het mogelijk maakt om de vluchtelingenstatus in te trekken indien de statushouders er niet in slagen hun verblijfsvergunning binnen dertig dagen te verlengen, doch brengt hiermee echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de aan hem en zijn gezin verleende status. Het administratief dossier bevat evenmin enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien er bijgevolg geen indicaties zijn dat de geldigheid van hun status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, waarbij de Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om het bewijs te leveren van de eventuele opheffing of intrekking van zijn status, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker en zijn gezinsleden niet zouden kunnen terugkeren naar Bulgarije, of dat, mocht dit het geval zijn, hun verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen. De verwijzing naar twee arresten van deze Raad die geen precedentswaarde hebben en die werden gevelde in zaken waarin de feitelijke gegevens niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak leidt niet tot een ander besluit.

In de aanvullende nota legt verzoekende partij stukken voor waaruit het volgende blijkt. De advocaat van verzoekende partij stelt aan een Bulgaarse NGO de vraag of, bij een niet-verlenging van een vervallen verblijfsdocument binnen de dertig dagen, ze hun internationale beschermingsstatus zullen verliezen. De Bulgaarse NGO deelt mee dat ze hierover geen uitsluitsel kan geven omdat het antwoord kan verschillen van zaak tot zaak. Een andere Bulgaarse NGO deelt mee dat de wet de mogelijkheid voorziet om in zo'n situatie de status in te trekken wanneer de statushouder geen bewijs aanlevert dat er objectieve redenen zijn waardoor hij zijn verplichting tot vernieuwing of vervanging niet is nagekomen. Ze kennen geen zulke gevallen maar hebben weet van de toepassing van deze bepaling, vooral in zaken waar statushouders hun documenten in jaren niet vervangen hebben. Indien een procedure gestart wordt tot intrekking of stopzetting van de status, is er een beroepsmogelijkheid. Als de procedure al gestart en negatief beëindigd zou zijn in afwezigheid van de statushouder, zullen zij geen nieuwe documenten ontvangen. Deze bepaling in de wet is een mogelijkheid en is niet verplicht, het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de Bulgaarse “*State Agency for Refugees*” om te beslissen of deze bepaling wordt toegepast.

Op 8 juni 2021 vraagt de advocaat van verzoekende partij aan de Bulgaarse autoriteiten of verzoekende partij en haar familieleden, die in september 2015 erkend werden als vluchtelingen en documenten hebben die geldig waren tot 4 augustus 2020, in Bulgarije nog steeds de vluchtelingenstatus hebben en of de verblijfsstatus kan worden vernieuwd. Op 22 juni 2021 antwoordt de “*State agency for refugees with the Council of Ministers*” dat verzoekende partij en haar familieleden in het bezit zijn van verlopen

Bulgaarse documenten. Overeenkomstig artikel 63a (5) van de Bulgaarse "personal documents Act" moet de derdelander, wanneer de geldigheidsduur van zijn documenten is verstreken, binnen de dertig dagen een aanvraag voor een nieuw document indienen. In het geval verzoeker en zijn familieleden geen objectieve redenen aanvoeren waarom hun documenten niet vernieuwd zijn, kan er een procedure opgestart worden voor herroeping of beëindiging van toegekende internationale bescherming overeenkomstig artikel 42 (5) van de Bulgaarse Asiel- en Vluchtelingenwet (stuk 1 bij de aanvullende nota).

De Raad leidt uit de informatie gevoegd bij de aanvullende nota af dat de Bulgaarse autoriteiten nog geen procedure zijn opgestart tot intrekking of stopzetting van de status van verzoeker en zijn familieleden, in hun afwezigheid. Verzoeker en zijn familieleden kunnen bij een terugkeer naar Bulgarije dus nog steeds de hernieuwing van hun verblijfsdocumenten vragen, waarbij zij objectieve redenen kunnen opgeven waarom zij hun documenten niet vernieuwd hebben. Deze objectieve redenen zullen onderzocht worden. Indien deze niet aanvaard worden, kan een procedure worden gestart tot herroeping of beëindiging van de toegekende internationale beschermingsstatus. Het eventueel opstarten van zulke procedure is dus hypothetisch, gezien eerst de objectieve redenen voor het niet vernieuwen van de documenten onderzocht moeten worden en vervolgens beslist zal worden of deze procedure al dan niet wordt opgestart. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij en zijn familieleden momenteel niet meer over een beschermingsstatus in Bulgarije zouden beschikken.

Waar verzoeker daarnaast uitgebreid ingaat op de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije en betoogt dat het voor hem onmogelijk was om in Bulgarije te leven, dat de levensomstandigheden van vluchtelingen en personen met een subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije immers in strijd zijn met de menselijke waardigheid, dat de situatie waarin hij leefde in Bulgarije onmenselijk en vernederend was, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, en dat de schending van zijn grondrechten het gevolg is van een systematisch tekortschieten van de Bulgaarse autoriteiten om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten, merkt de Raad op dat de levensomstandigheden van het gezin in Bulgarije reeds werden beoordeeld in voornoemd arrest van 2 juni 2020, waarin het volgende werd overwogen:

"(...) De Raad stelt verder vast dat verweerder heeft toegelicht dat verzoekers' basisrechten in Bulgarije als personen die er internationale bescherming genieten gegarandeerd zijn en dat hun levensomstandigheden in deze lidstaat van de Europese Unie niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoekers afgelegde verklaringen niet tot een ander besluit leiden. (...)

Aangezien verweerder vermag uit te gaan van het wettelijk vermoeden dat verzoekers' rechten en vrijheden worden gerespecteerd dient hij, in tegenstelling tot wat verzoekers menen, hieromtrent geen bewijzen in het administratief dossier op te nemen.

Verweerder heeft duidelijk rekening gehouden met de verklaringen van verzoekers en erop gewezen dat uit deze verklaringen blijkt dat zij tijdens hun verblijf in Bulgarije steeds onderdak hadden en dat niet kan worden vastgesteld dat zij ernstige inspanningen hebben geleverd om te voorzien in scholing voor henzelf en hun kinderen. Verweerder heeft geduid dat geen eenvormige verklaringen werden afgelegd omtrent een tewerkstelling in Bulgarije. Hij heeft ook in aanmerking genomen dat één van de aangevoerde medische problemen tijdens een verblijf in Duitsland werd opgelost en dat de andere door verzoekers aangevoerde gezondheidsproblemen niet kunnen worden beschouwd als levensbedreigende ziekten die dure medicatie of behandelingen vereisen en dat het feit dat zij in Bulgarije zelf dienen in te staan voor de betaling van bepaalde geneesmiddelen niet wil zeggen dat er geen behandeling mogelijk is. Hij heeft uiteengezet dat verzoekers blijkbaar ook financiële reserves hadden aangezien zij tweemaal naar Duitsland reisden en bij hun terugkeer in Bulgarije op hotel verbleven.

Verzoekers tonen door te stellen dat zij niet akkoord gaan met de zienswijze van verweerder niet aan dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van hen niet wensen na te komen of dat zij in dat land in een onmenselijke of vernederende situatie zullen terechtkomen. Het loutere feit dat verzoekers drie kinderen hebben leidt niet tot een ander besluit en laat niet toe te concluderen dat zij bijzonder kwetsbaar zijn.

De toelichting van verzoekers dat zij bij hun initiële aankomst in Bulgarije gedurende twintig dagen werden opgesloten is niet relevant. Er zijn immers geen aanwijzingen dat verzoekers bij een terugkeer naar dat land, nu zij een internationale beschermingsstatus hebben, opnieuw zullen worden opgesloten. Er ligt ook geen bewijs voor dat hun kinderen een trauma hebben opgelopen doordat zij, vele jaren geleden en na een vlucht uit oorlogsgebied, gedurende een beperkte periode werden vastgehouden. Zij kunnen dan ook niet voorhouden dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel hebben en niet nuttig verwijzen

naar rechtspraak van de Raad in dit verband. Ook hun verwijzing naar rechtspraak met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in België aan een persoon omwille van een vrijheidsberoving in zijn land van herkomst is niet dienstig. Zoals reeds gesteld werd verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus toegekend in Bulgarije.

Verzoekers benadrukken de moeilijkheid om in Bulgarije toegang te krijgen tot integratieprogramma's. Zij verwijzen ter staving van hun standpunt naar verslagen van AIDA en de Raad van Europa. Op basis van de enkele vaststelling dat er in Bulgarije weinig deugdelijke integratieprogramma's bestaan kan de Raad echter niet besluiten dat zij in dat land in een situatie zullen terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat zij worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 96). Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd in hun betoog dat zij bij gebrek aan integratieprogramma's en taallessen niet bij machte zijn om een woning en werk te vinden. In dit verband moet worden aangegeven dat het voorgehouden ontbreken van enige kennis van de Bulgaarse taal verzoekers blijkbaar niet verhinderde om toch bepaalde administratieve handelingen te stellen. Verzoekers gaven immers aan dat zij een inschrijving op een (schijn)adres in Bulgarije konden regelen om op die wijze een paspoort te krijgen. Het gebrek aan kennis van de Bulgaarse taal heeft H.H. ook niet verhinderd om "in 't zwart" werk te vinden. Verzoekers gaven ook aan dat zij een beroep konden doen op Caritas om informatie te verkrijgen, aangezien er bij deze humanitaire organisatie veel Arabisch sprekende personen actief zijn. Zij wezen er eveneens op dat er in Bulgarije veel handelszaken zijn waar personen die Arabisch spreken werken. Er moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoekers zich enkel kunnen integreren en de Bulgaarse taal kunnen aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod vanwege de overheid is. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, op de werkvloer, via vrijwilligerswerk enzovoort. Voor de uitoefening van bepaalde beroepen is ook geen uitgebreide talenkennis of een officiële erkenning van beroepskwalificaties vereist. Verzoekers erkenden daarenboven dat zij nooit een ernstige poging ondernamen om de Bulgaarse taal aan te leren, omdat zij geen zin hadden om in Bulgarije te blijven.

Verzoekers voeren aan dat hun kinderen niet naar school konden toen zij in een kamp, op het platteland, verbleven, doch hieruit blijkt niet dat hun kinderen bij een terugkeer naar Bulgarije geen onderwijs zouden kunnen volgen. Zij dienen immers niet langer in een kamp of op het platteland te verblijven. Er liggen ook geen bewijzen voor waaruit kan worden afgeleid dat de scholen in Bulgarije weigeren kinderen tot onderwijs toe te laten op basis van hun ras.

De Raad merkt verder, met betrekking tot de aangevoerde problemen om een woning te vinden in Bulgarije, op dat verzoekers bij hun initiële aankomst in Bulgarije werden ondergebracht in een kamp en dus niet verplicht waren om op straat te leven. Zij verklaarden dat zij, toen zij door de Duitse autoriteiten een eerste maal werden teruggestuurd naar Bulgarije, eerst op hotel verbleven en vervolgens een kamer huurden. Daarnaast hebben verzoekers niet aangegeven dat zij, toen zij een tweede maal door de Duitse autoriteiten naar Bulgarije werden teruggestuurd, in dat land geen onderdak hadden. Zij verklaarden dat zij toen opnieuw op hotel verbleven. Verzoekers waren tijdens hun verblijf in Bulgarije derhalve nooit dakloos. Door te verwijzen naar verslagen van AIDA, Amnesty International, de Raad van Europa en het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, waarin wordt uiteengezet dat personen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend tot zes maanden in een opvangcentrum kunnen verblijven, dat het moeilijk is om een woning te vinden zonder de vereiste identiteitsdocumenten, dat praktische problemen moeten worden overwonnen om een woning te kunnen krijgen en dat er een tekort is aan sociale woningen in Bulgarije, bewijzen verzoekers niet dat zij in Bulgarije in een situatie van ernstige materiële deprivatie zullen terechtkomen. Verzoekers tonen met de door hen aangevoerde citaten uit voormelde verslagen van algemene aard immers niet aan dat de praktische problemen om accommodatie te vinden in Bulgarije onoverkomelijk zijn. Verzoekers' bewering dat zij geen woning kunnen vinden omdat de Bulgaarse bevolking racistisch is, is in tegenspraak met hun verklaring dat zij tijdens een vorig verblijf in Bulgarije, weliswaar via andere in Bulgarije verblijvende vreemdelingen, toch een kamer konden huren. Waar verzoekers verwijzen naar de kostprijs om een woning te huren moet worden opgemerkt dat uit dit gegeven op zich niet kan worden afgeleid dat zij dreigen dakloos te worden in Bulgarije. Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor immers dat zij op het ogenblik dat zij vaststelden dat een verblijf in een hotel te duur was de mogelijkheid hadden om een kleine kamer te huren, wat impliceert dat er ook mogelijkheden zijn om in goedkop(er)e accommodatie te voorzien. De stelling dat verweerder er is van uitgegaan dat zij steun zouden blijven ontvangen van hun familie om bepaalde kosten te dragen vindt geen steun in de bestreden beslissing. Verweerder heeft enkel opgemerkt dat verzoekers blijkbaar enige financiële reserve hadden aangezien zij geld hadden een fictieve domicilie te regelen, om tweemaal naar Duitsland te reizen en om, toen zij werden teruggestuurd, in een soort hotel te verblijven. Verzoekers weerleggen de correctheid van deze vaststelling, die is gebaseerd op hun eigen verklaringen, niet. Zij ontkennen ook niet dat zij tal van verwanten hebben in Europa en verzoekster verklaarde uitdrukkelijk

dat zij in het verleden financieel werd geholpen door een familielid in de Verenigde Arabische Emiraten. Verzoekers lijken onterecht te willen laten uitschijnen dat zij geen familie hebben waarop zij, in geval van nood, kortstondig een beroep zouden kunnen doen.

Wat betreft de mogelijkheid om een arbeidsbetrekking te vinden zetten verzoekers uiteen dat het moeilijk is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en dat er weinig werk is in Bulgarije. Zij citeren, inzake de problemen om werk te vinden, uit een artikel van de NOS. Zij tonen hiermee niet aan dat zij anders worden behandeld dan de Bulgaarse onderdanen. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat zij om een vaste baan te krijgen eerst de landstaal moeten aanleren moet worden gesteld dat niet blijkt dat zij deze taal niet kunnen aanleren. Het betoog dat zij in het verleden geen les kregen en er weinig voorzieningen op dit vlak zijn, houdt, zoals reeds gesteld, niet in dat zij zich niet op een andere wijze de Bulgaarse taal eigen kunnen maken. Verzoeker verklaarde bovendien ook Turks te spreken en dus de taal te kennen die wordt gesproken door een belangrijke minderheid in Bulgarije. De bewering dat verzoeker zich voor zijn vertrek naar Duitsland aanmeldde bij een arbeidskantoor en hem werd meegedeeld dat er geen passende arbeidsbetrekking voor hem was, leidt niet tot het besluit dat hij onmenselijk of vernederend werd behandeld of dat hij in de toekomst geen werk zal kunnen vinden. De toelichting dat verzoeker ook door Caritas en de asielinstanties werd afgewezen is nietszeggend. Er blijkt immers niet dat het regelen van de tewerkstelling van vreemdelingen tot het takenpakket van Caritas en de asielinstanties behoort. Verzoekers tonen met hun betoog omtrent de moeilijkheden om werk te vinden in Bulgarije niet aan dat in dit land de Europese regelgeving niet wordt gerespecteerd of dat er een reëel risico bestaat dat zij worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

Inzake de mogelijkheid om sociale bijstand te genieten stellen verzoekers dat zij in Bulgarije nooit steun hebben ontvangen. Daarmee tonen zij niet aan dat zij in dat land geen sociale steun kunnen genieten. De verwijzing naar een citaat uit een verslag van AIDA waarin kan worden gelezen dat bepaalde vormen van sociale steun ("some types of the social assistance"), zonder bijkomende begeleiding, moeilijk kunnen worden verkregen door personen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend, laat niet toe te concluderen dat deze personen zijn uitgesloten van elke vorm van sociale steun of dat zij geen beroep kunnen doen op organisaties om hen enige hulp te geven om administratieve problemen te overwinnen. Verzoekers gaven trouwens zelf aan dat zij in het verleden contact konden opnemen met Caritas waar er werknemers waren met wie zij konden converseren.

Verzoekers verwijzen nog naar hun medische problemen en het feit dat niet werd voorzien in een psychologische opvolging van hun kinderen. Er liggen evenwel geen stukken voor waaruit kan worden afgeleid dat zij ernstige medische problemen hebben die onterecht buiten beschouwing werden gelaten of dat hun kinderen psychische problemen hebben die enige opvolging vereisen. Zij tonen ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk overwoog dat niet blijkt dat zij ernstige pogingen hebben ondernomen om tijdens hun verblijf in Bulgarije medische hulp te krijgen. Zij verklaren dat zij in Bulgarije dienden te betalen voor geneesmiddelen en dat verweerder dit niet betwist. Hiermee tonen zij niet aan dat zij worden gediscrimineerd of dat noodzakelijke medische hulp hen zal worden ontezegd of niet kan worden verkregen en zij hierdoor onmenselijk of vernederend dreigen te worden behandeld.

Verzoekers voeren aan dat er in Bulgarije sprake is van racistische handelingen, van gevallen van mishandeling en van een klimaat van vreemdelingenhaat en intolerantie. In de gehoorverslagen kan echter worden gelezen dat verzoekers verklaarden dat zij nooit fysiek zijn aangevallen en het feit dat in een aantal verslagen van algemene aard melding wordt gemaakt van een negatieve ingesteldheid van Bulgaarse burgers ten aanzien van vreemdelingen, van het feit dat sommige personen haat zaaien en dat er een aantal geïsoleerde incidenten waren vormt geen reden om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van racistisch geweld. Uit één van de citaten die verzoekers aanbrengen kan tevens worden afgeleid dat de politiediensten optraden tegen personen die de wet miskenden. Er is ook geen bewijs voor verzoekers' bewering dat zij louter omwille van hun nationaliteit geen werk of woning kunnen krijgen in Bulgarije.

Verzoekers' toelichtingen en aangebrachte documentatie omtrent racistische aanvallen die in Bulgarije plaatsvonden, de negatieve ingesteldheid van bepaalde Bulgaarse burgers ten aanzien van vreemdelingen en het gebruik van geweld tegen personen die illegaal de grens pogen te overschrijden laten niet toe te oordelen dat de Bulgaarse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus genieten.

In fine van hun verzoekschrift herhalen verzoekers dat zij drie kinderen hebben en dat verweerder is voorbijgegaan aan hun kwetsbare profiel. Het feit dat verzoekers drie kinderen hebben houdt evenwel niet in dat zij een kwetsbaar profiel hebben. De passage uit een arrest van de Raad die verzoekers aanhalen met betrekking tot een gezin met kinderen die gezondheidsproblemen hebben is niet relevant, nu geenszins wordt aangetoond dat één van hun drie kinderen een ernstig medisch probleem heeft dat zou toelaten te besluiten dat het kind, of bij uitbreiding het hele gezin, een kwetsbaar profiel heeft.

De beschouwingen van verzoekers omtrent de periode voor hen een internationale beschermingsstatus werd toegekend vormen geen bewijs dat zij, heden, onmenselijk of vernederend dreigen te worden behandeld in Bulgarije en laten niet toe te besluiten dat de bewijslast zou dienen te worden omgekeerd. In dit verband moet nogmaals worden herhaald dat verweerder niet is overgegaan tot een onderzoek van de nood aan een internationale beschermingsstatus en de bepalingen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dus niet van toepassing zijn.

De verklaringen die verzoekers aflegden en hun gedrag – voor zij naar België kwamen poogden zij twee keer een internationale beschermingsstatus te verkrijgen in Duitsland, waar tal van verwanten leven – tonen aan dat zij niet werkelijk de wil hadden om in Bulgarije, het land waar zij een internationale beschermingsstatus verkregen, te verblijven. Hun betoog dat zij niet in dat land bleven omdat zij vaststelden dat zij er geen leven konden opbouwen kan niet overtuigen en geeft hoe dan ook geen aanleiding tot het besluit dat de Bulgaarse overheden hen geen passende bescherming bieden of dat hun situatie in dat land dusdanig is dat kan worden gesproken over foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Door zich uit te putten in het aangeven van de hinderpalen die zij dienen te overwinnen om een woning, werk, medische zorg, scholing en sociale steun te kunnen krijgen, tonen zij niet aan dat een leven in Bulgarije niet mogelijk is. Een besluit waartoe de Duitse autoriteiten ook dienen te zijn gekomen, aangezien zij verzoekers twee keer naar Bulgarije terugstuurden.

De door verzoekers bij het verzoekschrift gevoegde stukken tonen aan dat de levensomstandigheden in Bulgarije minder goed zijn dan in sommige andere landen, maar vormen geen bewijs dat verzoekers geen effectieve bescherming genieten in Bulgarije of dat zij er in een situatie van ernstige materiële deprivatie zullen terechtkomen

Verzoekers kunnen, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder door te besluiten dat hun in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 of 57/6 van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU en met de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU, heeft geschonden. (...)

Gezien het voorgaande is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeerde dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Bulgarije. Een nieuw onderzoek of verzoekers de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend is dus niet vereist.” De Raad wijst er nog op dat huidig beroep niet kan worden aangewend als vorm van beroep tegen de beslissingen die eerder in hoofde van de ouders werden genomen.

Verzoeker slaagt er aldus niet in om middels concrete en valabele argumenten de in de bestreden beslissing gedane bevindingen en gevolgtrekkingen te ontkrachten of weerleggen.

De Raad stipt nog aan dat het criterium in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, geen dan wel eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 542548/001, p. 108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek onvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers bovendien van dien aard te zijn dat zij “een apart verzoek rechtvaardigen”.

2.8. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat verzoekende partij in de aanvullende nota verwijst naar de veroordeling van Zwitserland op 22 september 2021 door het Comité van de Verenigde Naties over de rechten van het kind, om dat Zwitserland het asielverzoek van een moeder en haar staatloze zoon uit Syrië niet-ontvankelijk had verklaard op grond van het feit dat zij subsidiaire bescherming genoten in Bulgarije. In dit verband merkt de Raad vooreerst op dat niet de volledige beslissing voorligt, zodat hij de conclusie in deze zaak niet kan lezen. In de aanvullende nota wordt deze conclusie evenwel toegelicht. Daaruit blijkt dat de moeder en haar zoon medische zorgen nodig hadden en dat de Zwitserse autoriteiten geen voldoende onderzoek hadden verricht naar de persoonlijke situatie van de verzoekster en haar zoon inzake toegang tot onderwijs, werk, huisvesting, medische zorgen en andere zorgen nodig voor de sociale re-integratie van het kind. Ook werd onvoldoende rekening gehouden met het feit dat het kind in onmenselijke omstandigheden was vastgehouden en onder onmenselijke omstandigheden in een kamp had geleden. De Raad merkt op dat de feitelijke omstandigheden in voorliggende zaak verschillend zijn. Verzoeker en zijn familieleden hadden huisvesting in Bulgarije en zij hebben niet verklaard er medische problemen te hebben gehad waarvoor ze geen zorgen zouden hebben kunnen krijgen. Bovendien volstaat een loutere verwijzing naar een veroordeling van het UN-

Comité voor de rechten van het kind niet om in hoofde van verzoeker en zijn familieleden aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van de verklaringen die verzoeker en zijn ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming hebben afgelegd, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek in zijn hoofde rechtvaardigen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. De Raad gaat te dezen enkel na of door verzoeker al dan niet eigen feiten worden aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is *in casu* dan ook niet aan de orde.

2.11. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET